Liikkeestä tilaksi: anarkistiset avoimet yleiskokoukset

A.G. Schwarz

Jos anarkistit jossain korkeamman taistelutason maassa käyttävätkin tiettyä taktiikkaa, sen ei tulisi olla riittävä peruste saman taktiikan omaksumiselle heikomman taistelutason maissa.

Yhä suurempi joukko anarkisteja puhuu avoimista yleiskokouksista. Vaikutteet siihen on otettu suoraan kreikkalaisilta tovereilta. Kreikan avoimet yleiskokoukset kuitenkin saavat vaikutteensa pikemminkin anarkistisen tilan kuin anarkistisen liikkeen viitekehyksestä. Esimerkiksi Yhdysvalloissa anarkistit joko tarkoituksellisesti tai totutun tavan kautta ilmaisevat henkeä, joka sopii paremmin liikkeelle kuin tilalle, mikä saattaa selittää yleiskokouskokeiluista saadut sekavat tulokset, niin välttämättömiä ja uudistavia kuin nuo kokeilut ovat olleetkin.

Taktiikat voidaan tietenkin purkaa palasiksi ja muotoilla uudestaan, eikä minulla ole hajuakaan siitä millaisiksi anarkistiset yleiskokoukset voisivat muotoutua Kreikan ulkopuolella. Mutta jos avoimia yleiskokouksia halutaan käyttää kuten Kreikassa, mikä saattaa olla järkevä päämäärä tai sitten ei, niitä varten tarvitaan myös tiettyjä muutoksia taistelun tavoissa.

Avoimen yleiskokouksen toimimisen kannalta tarvitaan uskoakseni ennen kaikkea taistelutahtoisen moninaisuuden hyväksymistä, sekä päätöksenteon minimoimista ja aloitteen ottamisen maksimoimista.

Ennen kuin tähän pureudutaan syvemmin ja päätetään halutaanko tällaista muutosta, voisi olla hyvä arvioida avoimen yleiskokouksen vahvuuksia kreikkalaisessa käytännössä, joka ainakin minusta muistuttaa jossain määrin latinalaisen Amerikan encuertojen tiettyjä ilmentymiä. Perinteisesti homma on toiminut niin, että mikä tahansa porukka, joka päättää ottaa asian hoitaakseen, julkaisee kutsun avoimelle anarkistiselle yleiskokoukselle. Kutsussa mainitaan aika ja paikka, yleensä vallatussa puistossa tai vallatulla yliopistolla. Yleensä vielä julkaistaan alustava julistus, joka tarjoaa johdantomaisen analyysin, mutta kutsuu keskustelua. Kaikki ovat tervetulleita osallistumaan, mutta tehdään selväksi, että yleiskokous toimii anarkististen periaatteiden mukaisesti, mikä tarkoittaa sitä että ei poliittisia puolueita, eikä puhetta reformeista tai yhteistyöstä valtion kanssa.

Avoin yleiskokous mahdollistaa sen, että kymmenet tai sadat ihmiset tulevat yhteen keskustelemaan tilanteesta, mutta eivät rajoita tapaamista harvoille valituille, tai luovuta sitä liberaaleille, vasemmistolaisille tai sekopäille. Se rohkaisee keskusteluun ja syvälliseen pohdiskeluun, jotka syntyvät käytännöstä ja palautuvat siihen. Ihmiset puhuvat niin pitkään kuin haluavat, mutta

tylsät, itseään toistavat ja epäolennaisuudet keskeytetään, ja jos jostain syystä on välttämätöntä, hiljennetään. Joissain paikoissa kovin yleinen alttius sekopäille on asia, jota yksinkertaisesti ei ole. Ei ole aikarajojen painottamista, ei puheenvuorojonoa, ei fasilitaattoreita.

Kreikkalaiset anarkistit eivät yleisesti ottaen puhu anarkistiliikkeestä, sillä he eivät näe yhtenäistä suuntaa tai jaettuja rajoja. Anarkistisella tilalla on monia erilaisia kimppuja ja ryhmittymiä, mutta ei keskipistettä. Se olisi äärettömästi köyhempi mikäli se kutistuisi yhteen tähteen. Avoimet yleiskokoukset heijastavat tätä itseymmärrystä.

Täällä taas ainoa mahdollinen tarkoitus termille ”anarkistinen tila” on tähän asti ollut tila sosiaalikeskuksena, yksittäisenä projektina anarkistiliikkeen sisällä. Yksittäisellä projektilla on kiistattomat rajat ja tarpeet (esim. vuokran maksaminen kuukausittain) sekä mahdollisuus yksimielisiin päämääriin (esim. anarkistikirjojen levittäminen naapurustoon, sekä tasavertaiset osallistumismahdollisuudet ryhmän sisällä). Tietyillä tällaisissa tilanteissa järkevillä kommunikaatiomuodoilla – fasilitoidut tai konsensuskokoukset – on tapana automaattisesti siirtyä anarkistien järjestämiin yleiskokouksiin.

Voidakseen ottaa käyttöön avoimen yleiskokouksen, joka ei ole pelkkä suurempi ryhmäkokous, mikä väistämättä lankeaisi kutistuvan osallistumisen kierteeseen, kuten niin monesti eri maissa on käynyt, täkäläisten anarkistien täytyy ryhtyä taistelutahtoisen moninaisiksi. Ajatus yhdestä suuresta organisaatiosta, yhdestä periaateohjelmasta, yhdestä strategiasta tai yhdestä koalitiosta täytyy heittää mäkeen. Politiikassa keskipiste tarkoittaa tukahduttamista. Emme tule koskaan kaikki tulemaan yhteen, eikä meidän tarvitse. Vaikka kaksi ihmistä identifioituu anarkisteiksi, miksi ihmeessä heidän tulisi haaskata energiaa tullakseen yhteen tai yhtäläistääkseen käytäntönsä, jos he eivät koskaan kohtaa päivittäisissä elämissään ja taisteluissaan? Ainoastaan silloin, jos molemmat voivat kasvaa tapaamisesta. Ei selvästikään sen takia, että pääsisivät sopimukseen siitä miten toisen tulisi tehdä asiat samalla tavalla kuin toisen. Jos lopputulos on siinä, anarkistinen tila köyhtyisi kokemusten suhteen, sekä muuttuisi rajallisemmaksi niiden sosiaalisten kehityskaarien ja lokeroiden suhteen joita sillä on mahdollisuus koskettaa. Platformismi on hyvä juttu platformisteille, mutta ei ole mitään järkeä tehdä strategioita voimavaroilla joita emme yksinkertaisesti pysty hallitsemaan. ”Jos vain kaikki anarkistit yhdistäisivät voimavaransa tähän yhteen kampanjaan…” Jos epäonnistuu saamaan riittävästi ihmisiä, anarkisteja tai muita, toteuttamaan asioita joita haluaa toteuttaa, siitä ei voi syyttää yhtenäisyyden puutetta.

Samaan aikaan tämän moninaisuuden täytyy kehittää taistelutahtoisuutta, eikä koskaan tyytyä siihen mitä se on saavuttanut, mutta samalla olla tietoinen voitoistaan ja vahvuuksistaan. Kun asetamme riman korkealle itsemme kohdalla, voimme aidosti kritisoida toisia antiautoritaareja, jotka ovat valinneet erilaisen käytännön. Anarkistisen tilan eri kimppujen autonomia, tai etäisyys, tai yhtenäisyyden puute, mahdollistaa niiden kehittää erilaisia näkökulmia ja kokemuksia, joista käsin kritisoida toisiaan. Tämä tärkeä etu menetetään silloin, jos anarkistit sallivat positiivisen pirstaleisuuden muuttua hiljaisuudeksi ja hajanaisuudeksi, kun he eivät kommunikoi etäisyyksistä huolimatta. Moninaisuuden ei tule antaa muuttua relativismiksi, jossa jokaista antiautoritaarista käytäntöä pidetään yhtä pätevänä (taistelujen historian tulisi selvästi osoittaa etteivät ne ole). Herkkyyden ei tule näivettyä pahimpaan muotoonsa: herkkähipiäisyydeksi. Heikkohermoisten ideologisten puristien lisäksi myös herkkähipiäiset itsensä ideologiattomina esittävät yliherkät tulevat kaikista todennäköisimmin hyökkäämään kaikista vimmaisimmalla luokittelulla mitä tahansa käytäntöönsä kohdistuvaa perustavaa kritiikkiä vastaan.

Anarkistisessa tilassa, toisin kuin sen maallisessa vastineessa, anarkistiskenessä, haluamme minimoida draaman ja juoruilun.

Toisekseen täkäläisten anarkistien tarvitsisi päätöksenteon sijaan painottaa aloitteen ottamista. Avoimen yleiskokouksen tarkoitus ei ole vahvistaa päätöksiä, koska se ei koskaan haaveile siitä että voisi estää osanottajiaan tekemästä kaikkia päätöksiä mitä haluavat. Ja väittäisin vielä, että sen tarkoitus ei ole myöskään ajaa toimintaan, sillä lähtöoletuksena on se, että osanottajat toimivat jo valmiiksi, ja tarvitsevat yleiskokousta jakamaan, haastamaan tai syventämään analyysiaan, sekä saamaan kokemusta tuon analyysin artikuloimisessa. Yleiskokouksen tarkoitus on myös siinä, että osanottajat saavat käsityksen siitä mitä muut aikovat tehdä, jotta he voivat älykkäämmin toteuttaa oman toimintansa. Yleiskokouksen ei koskaan pidä olla kainalosauva eteenpäin raahautumiseksi.

Parhaimmillaan se voi pyrkiä luomaan tiloja toiminnan helpottamiseksi, kuten kutsumalla mielenosoitusta, missä tapauksessa se nimenomaan ei järjestä toimintaa, vaan kutsuu yleiskokouksen ilmaantumaan kaduille, jolloin kaikki sen muodostavat osatekijät, kaikki siihen osallistuvat pienemmät ryhmät, voivat toteuttaa oman toimintansa, jonka ne ovat suunnitelleet itse. Mielenosoitus ei näin ollen ole yksittäinen projekti, se ei ole liikkeen askel eteenpäin, mutta se on yksi räjähtävä ilmentymä anarkistisen tilan luovasta kaaoksesta.

Yleiskokouksessa ihmiset voivat puhua tuntikausia tilanneanalyysejaan, he voivat alkaa kutoa omaa historiaansa kuvailemalla nykyistä konfliktia valtion ja yhteiskunnan tai markkinoiden ja yksilöiden välillä; he voivat arvioida mennyttä toimintaa ja haaveilla uusista asioista. Mutta heidän ei tule tehdä päätöksiä, tai ehdottaa toimintaa. Kuinka voimme ottaa vakavasti jonkun, jonka täytyy tulla yleiskokoukseen etsimään rikostovereita, jolla ei ole ystäviä keiden kanssa hautoa suunnitelmia, joka ei tiedä kuinka toimia sen suhteen mitä edessään näkee?

Yksityiskohtaiset päätökset toiminnan toteuttamisen suhteen voidaan parhaiten hoitaa pienissä ryhmissä, joiden yhteisyys on kehittynyt hyvälle tasolle. Tämä ei johdu pelkästään ilmiselvistä käytännön syistä, vaan myös siitä syystä, että suurempien ryhmien ei tulisi tehdä yhtä päätöstä sen suhteen mitä kannattaa tehdä. Meidän ei tule rohkaista yhtenäisyyteen, kärsivällisyyteen ja kompromissiin, vaan ottamaan aloite suoran toiminnan toteuttamiseksi, oli kyse sitten propagandasta, hyökkäyksistä tai perustarpeiden tyydyttämisestä. Kun kohtaamme taistelun niin tosissaan, se solidaarisuuden tunne mitä yhtenäisyydellä yleensä tarkoitetaan ei tule olemaan kaukana.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

A.G. Schwarz
Liikkeestä tilaksi: anarkistiset avoimet yleiskokoukset

Haettu 4.3.2013 osoitteesta: http://takku.net/article.php/20110420194951707
Alkuteksti on suunnattu yhdysvaltalaisille anarkisteille, mutta koska tekstin sisältö monelta osin pätee myös Suomen oloihin, on monessa kohtaa suora viittaus Yhdysvaltoihin korvattu ”täkäläisellä”. -kääntäjä

fi.theanarchistlibrary.org